

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MIGUEL JAMACO'S

ΤΟ ΘΕΩΡΕΙΟ Δ'

Ο Φοργκέ γ' ηταν γεμάτος χαρά γιατί θά πήγαινε έξω τ' ο βράδ υ ν' ακούση τή

«Μανόν» στο μελόδραμα. Κι' αυτό συνέβαινε όχι γιατί ο Φοργκέ γ' είχε καμιά ιδιαίτερη κλίση στη μουσική, αλλά γιατί ήξερε ότι στο θεώρητο των Γκαλός, που τόν είχαν προσκαλέσει, θάβρισκε και τήν ωραία κυρία Μοντελέ, με τήν οποία είχε αρχίσει ένα φλέττ πολύ τρυφερό.

Όταν τ' ο βράδν ο Φοργκέ γ' γύρισε σπίτι του, γεμάτος διάθεση, γιά νά ντυθ' και νά δειπνήσ', βρήκε ένα γραμματάκι τής ωραίας κυρίας Μοντελέ, που τόν πληροφορούσε βιαστικά, ότι δέν θά πήγαινε στο θέατρο.

Η άπογοήτειας τού Φοργκέ γ' ήταν τόσο μεγάλη, ώστε κάθισε στο γραφείο του, πήρε ένα φύλλο χαρτί κι' έγραψε με νευροκίνητα ατόν κ. Γκαλός: «*Αγαπητέ φίλε, λυπούμαι πολύ πού δέν θά μπορούσα νάρθω άπόψε στο μελόδραμα...*» Και έπειδή, φυσικά, δέ μπορούσε νά προσθέσ': «*...διότι δέν θά είνε εκεί κ' η κυρία Μοντελέ,*» χρησιμοποίησε τ' ο ψέμμα που συνεδίστατο σ' αυτές τις περιπτώσεις: «*...λόγω ενός άπροόπτου επεισοδίου πού θά σάς τ' ο διηγηθώ προφορικά...*»

Ύστερα κάλεσε τόν ύπηρετή τού 'Αντώνη, και τού ειπε: «'Αντώνη, θά ντυθ' και στις εννιά θά πάς τ' ο γραμματάκι αυτό στο μελόδραμα. Γράφω στόν κυρία και στήν κυρία Γκαλός ότι δέν θά μπορούσα νά είμαι στήν παράσταση. Θά παρακαλέσ' στην πόρτα νά σε οδηγήσουν στο θεώρητο Δ' και θά δώσ' τ' ο γράμμα στόν ίδιο τόν κ. Γκαλός...

Ο 'Αντώνης ένθουσιάστηκε γιά τήν έννοια αυτή τής τύχης. Ήταν μιά ευκαιρία γι' αυτόν νά μείνει ένα βράδν έξω και νά β'η τήν παρέα του. Συρίσθηκε λοιπόν, β'ηλε τήν καλύτερη φορεσιά του και στις εννιά άκριβως βρισκόταν στήν είσοδο τού θεάτρου, όπου ζήτησε νά τόν ωδηγήσουν στο θεώρητο Δ'.

Η ταξιδιέτις τόν ωδήγησε στο θεώρητο των Γκαλός, όπου ο 'Αντώνης με άπορία του είδε ότι δέν ύπ'ρχε κανείς άλλος εκεί εκτός από μιά νόστιμη νέα με μαύρα, πού καθότανε στο βάθος με μεγάλη μετριοφροσύνη.

— Έχω ένα γράμμα γιά τόν κ. Γκαλός, εκ μέρους τού κ. Φοργκέ γ', ειπε ο 'Αντώνης στή νέα. Γράφει ότι δέν θά μπορούσε άπόψε νάρθω στο θέατρο...

— Μά... ούτε κι' ο κ. Γκαλός θάρθ', ά-

γόςος ύπεράσπισε τ' ο συμπερονότα του και έπειδή ήταν και εκ φύσεως γενναίος, τού έδωσε ποόν δεκατέλειο από ότι έδικαιούτο νά πάρη ως δικηγορική άμοιβή. Έπί πλέον έπειτα από λίγες μέρες τού παρέθηκε στο μεγάλο του και πλουσιώτατο γεύμα, τού όποιο διάταξε κι' έσεβήρισαν τ' ο σπανιότερα κρασιά.

Ο δικηγόρος όμως παρέγήνησε τήν γενναιοφροσύνη τού λόρδου κ' έννοιασε ότι μπορούσε νά τόν φορολογήσ' και πάλι. Τήν επομένη λοιπόν τού γεύματος τού έστειλε τ' ο άκόλουθο σημείωμα:

«*Ο λόρδος Στάνλεϊ όφείλει στόν δικηγόρο Σ... 3 λίρες στεργίνες, 6 σελίνια και 8 πέννες, ως άμοιβή του, γιά μιά συνομιλία νομικής φύσεως πού έγινε χθές κατά τήν διάρκεια τού γεύματος.*»

Ο λόρδος θύμωσε γιά τήν πλεονεξία τού δικηγόρου και γιά νά τόν τιμωρήσ' τού έστειλε άμέσως τ' ο άκόλουθο σημείωμα:

«*Ο δικηγόρος Σ... όφείλει στόν λόρδο Στάνλεϊ 7 στεργίνες γιά ένα γεύμα πού τού παρέθηκε με κρασιά έλεκτά, δηλαδή Μπροντώ, Σερές, Ζαμπάνια κ.τ.λ. όπως φαίνεται από τ' ο προσεχημένο μενούν!*»

Δέν έσέκ'φθηκε όμως ο λόρδος ότι ο άνθρωπος με τόν όποιο πήγε γιά τ' ο βάλ' ήταν δικηγόρος και έξεπ'αλή όταν έπειτα από λίγη ώρα πήρε τήν άκόλουθο επιστολή τού:

Μυλόρδε,

«*Λυπούμαι πολύ, διότι ως πολίτης πού σέβεται τούς νόμους, είμαι άποχρωμένος νά σ' ας καταγγείλω, γιατί χωρίς νά έχετε τήν άπαιτούμένη άδεια οίνοπώλου και ξενοδόχου πουλάτε κρασιά και φαγητά. Δεχθήτε παρακαλώ τήν έκφρασι τής λύπης τού άφορισμένου σας Σ... κ.τ.λ.*»

Και ο λόρδος αναγκάστηκε νά πληρώσ' τις 3 λίρες, 6 σελίνια και 8 πέννες, γιά νά μη μνησθ' άπ' τόν τετραπέτατο δικηγόρο!

Ο Φοργκέ γ' ηταν γεμάτος χαρά γιατί θά πήγαινε έξω τ' ο βράδ υ ν' ακούση τή

πάντησε συνεσταλμένη ή νέα. Η μητέρα τής κυρίας είνε αδιάθετη και ο κύριος με τήν κυρία έμειναν μαζί της. Έχω κι' εγώ ένα γράμμα γιά τόν κ. Φοργκέ γ', στο όποιο τού γράφουν τί τους συνέβη... — Τί περιεργή συμπ'ωσις!... ειπε ο 'Αντώνης. Έσείς λοιπόν είστε... — Η καμαριέρα τής κυρίας Γκαλός, ή 'Αμέλια... — Κι' εγώ ο ύπηρετής τού κ. Φοργκέ γ', ο 'Αντώνης. Δέν μάς μένει λοιπόν τίποτε άλλο παρά ν' ανταλλάξουμε τ' ο γράμματά μας. Όρίστε τ' ο δικό μου.

— Εύχαριστώ... Πάρτε και σεις τ' ο δικό μου. Η πρώτη πράξις είχε τελειώσει. — Πρέπει νά φεύγω, ειπε λυπημένος ο 'Αντώνης. Είδατε τήν άρχή τού έργου δεσποίνις... Τρώγεται; — Χι... Έτσι κι' έτσι... Λιγάκι... άνάλοτο μού φάνηκε!... Δέν τ' ο πολυπόσ'εσα γιατί ήξερα ότι δέν θά καθόμουν ως τ' ο τέλος... Δέν κατάλαβα μεγάλα πράματα άπ' τήν ύπόθεση, ή μουσική όμως μού φάνηκε ωραία...

Είνε κρίμα νά χάσουμε ένα τέτοιο θεώρητο, ένα πληρομένο θεώρητο, ειπε ο 'Αντώνης. Και δέν μπορούμε, διάβολε, νά τ' ο πουλήσουμε τέτοια ώρα... — Έννοια σας, δέ σκοτίζονται από τέτοια οί Γκαλός, άπάντησε ή 'Αμέλια.

— Μπιά! Είνε λούσιος! Είστε εύχαριστημένη άπ' τή θείο σας; — Δέν έχω παράπονα. Μετά δέκα λεπτά ο 'Αντώνης ήταν λεπτομερώς πληροφορημένος γιά τούς Γκαλός και ή 'Αμέλια ήξερε καταλεπτός τόν βίο τού Φοργκέ γ'.

Είν τ' ο μεταξ' όμως τ' ο διάλειμμα τελειωσε κι' ο μάετρος χτυπούσε επάνω στο άναλόγιο τή μαγαχέτα του. — Πώς ήθελα νά δω κι' αυτή τήν πράξι... Άγαπώ τόσο πολύ τ' ο θέατρο!... ειπε ή 'Αμέλια.

— Κι' εγώ άγαπώ πολύ τ' ο θέατρο... Άν πρόκειται μάλιστα γιά κανένα έρωτικό δράμα... ψύθ'ησε ο 'Αντώνης.

Κάθισαν τότε κι' οί δυο και παρηκολούθησαν όλη τήν πράξι δίχως νά βγάλουν μιλιά άπ' τ' ο στόμα τους.

Στ' ο δεύτερο διάλειμμα σχολίασαν τ' ο έργο. «Όταν όμως σήμανε ή άρχή τής τρίτης πράξιως ή 'Αμέλια ειπε άποτομα: — Δέν τ' ο κουνά από δω! Θέλω νά δω τί θά γίνη στο τέλος! Ουφ άδελφέ!... — Κι' εγώ τ' ο ίδιο! άπήγησε ο 'Αντώνης.

Έξακμαν τις κρίσεις τους γιά τούς ήθοποιούς και ή νεαρά καμαριέρα ειπε ότι λυπ'ται πολύ πού δέν έξερει τ' ο όνόματά τους. Ο 'Αντώνης τότε άποφάσισε νά σηκωθ' και ν' άγοράσ' ένα πρόγραμμα.

Η τιμή όμως τού προγράμματος τού φάνηκε ύπερβολική και διστασε... Έπειδή όμως ο καλύτερη στεκόταν στήν πλατεία, άκριβώς αντίκρυ στο θεώρητο Δ', ο 'Αντώνης, στόν όποιο ή 'Αμέλια χαμογελούσε από μακριά, κατόρθωσε νά γυρίσ' μ' άδεια χέρια, προσεγγίζοντας τ' ο πρόγραμμα με μεγάλη περιέργεια.

Η τρίτη πράξις είχε άρχισ'... Με περισσότερο θάρρος, χωρίς δειλία σ'εβδόν, κάθισαν τώρα κι' οί δυο έλεύθερα στήν πρώτη σειρά των καθισμάτων τού θεώρητου...

Έπί τ' ο τέλος τελειωσε κι' ή τετάρτη πράξις όταν οί δυο ύπηρετάι, με πολλή τους λύπη άποφάσισαν ν' άποχωρηθ' σ' ο θεώρητο τους. Ήταν οί έλευταίοι θεαταί πού έβγαιναν άπ' τ' ο θέατρο. Άκουσαν πίσω τους νά κλεισ' η πόρτες και σκέπτονταν κι' οί δυο τους λυπημένοι άν θά τούς παρουσιάσ'όταν καμιά φορά πάλι ή ευκαιρία νά περάσουν μιά τέτοια εύχάριστη βραδιά.

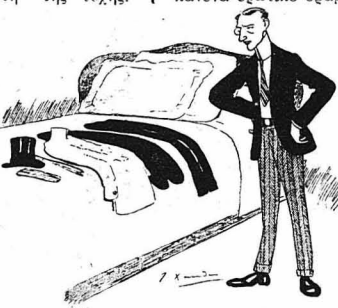
Είχαν πιά γνωριστ' καλά μεταξύ τους. Ο 'Αντώνης ήταν πληροφορημένος ότι ή 'Αμέλια ήξερε νά χενεϊν' και νά κάνη μακιουζ κι' ή 'Αμέλια κατάλαβε ότι ο 'Αντώνης θάχε λαμπρόν μέλλον...

Έπειτα από ένα μήνα ο 'Αντώνης και ή 'Αμέλια έτέλεσαν τούς γάμους τόν. Κι' όταν πιά τούς ρωτήσ' πώς πρωτογνωριστήκαν, ή 'Αμέλια άπάντ' με θάρρος και αυτοπεποίθησι: — Που γνωριστήκαμε;... Στήν Όπερα... καλέ... Είχαμε μεταβ'η εκεί μετά τής μαμάς, ήρθε και ο 'Αντώνης με τή μαμά του και ήρκεσε έν μόνον βλέμμα διά νά καταλάβουμε πώς είμαστε πλασμένοι ο ένας γιά τόν άλλο...

M. Ζαμακουά

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Η περιφρόνησις είνε ή μόνη εκδίκησις των μεγάλων ψυχών. — Μπορούμε νά ζήσουμε ειρηνικά μ' έκείνον πουχει αισθήματα διαφορετικά άπ' τ' ο δικά μας, όχι όμως και μ' έκείνον πουχει κατώτερα αισθήματα.

Όταν γύρισε σπίτι του γιά νά ντυθ'...